

[Klm Behnke]

Man kan så erklære sig enig eller uenig i synspunkterne – jeg skal i den forbindelse minde om, at førende tidsskrifter som *The Economist*, *Times* og *Wall Street Journal* i deres ledere simpelt hen har anbefalet, at man betræder den vej, og jeg skal minde om, at en håndfuld nobelprismodtagere i alt fra økonomi til medicin osv. har anbefalet, at man betræder den vej – men i den sidste ende er det et spørgsmål om, hvorvidt man ønsker det eller man ikke ønsker det. Som ordfører for Fremskridtspartiet må jeg sige, at vi ikke ønsker at legalisere narkotika. Men det, man må gøre, er at bekæmpe narkotikaen på den rigtige måde.

Er det så at rende rundt og tage 3 g hash fra baglommen på en narkoman, der så tvinges til at gøre et nyt bræk for at kunne købe tre nye gram, som man så kan tage fra vedkommende, som så kan foretage et nyt indbrud? Efter vores mening er den politik forfejlet, for det får jo ikke narkomanen til at holde op med at være narkoman, at man fratager vedkommende den smule narkotika, han eller hun render rundt med. Nej, der skal en ganske anderledes langsigtet politik til, og den starter med en forebyggende og oplysende indsats, og dér er vi ikke nær kreative nok i den måde, vi gør det på. Da jeg gik i skole, så vi skrækindjagende film, hvor selv Steven Spielberg kunne lære om, hvordan man på danske hospitaler bortskærer kræftramt lungevæv osv., for at forhindre, at vi begyndte at ryge. Der var nogle af eleverne, der besvimele og kastede op, når de så det, men alligevel skulle de da ud og have sig en cigaret i pausen inden næste time. Koblingen mellem, hvor forfærdeligt det kan gå, og så éns egen situation er der jo ikke: Det er jo altid naboen, der styrter ned med flyvemaskinen, og genboen, der kører galt nede i trafikrydset, selv om man statistisk ved, at det lige så godt kunne være én selv.

Det er nøjagtig de samme tanker, der går igennem hovedet på de unge, der første gang skal prøve at ryge hash, eller som første gang skal prøve at spise en amfetamintablet på diskoteket, eller hvad der nu er tale om: De tror aldrig, det er dem selv, det går ud over, før de er fanget.

Derfor skal vi være helt anderledes kreative, når vi skal give de unge et indtryk af, hvad det er for en vej, som fører direkte mod døden, man betræder, når man begynder at bruge nar-

kotika. Men det er i øvrigt også den, man betræder, når man begynder at bruge og misbruge tobak og alkohol; forskellen er bare, at disse midler rent lovgivningsmæssigt er tilladte.

Og dér må vi nok sige, at de midler, regeringen så ønsker at afsætte til denne ændring af hele narkotikapolitikken, simpelt hen er grinagtigt små. De 5 mio. kr., der nu skal afsættes til ligesom at prøve at få dette her op at stå på en anden måde, er altså grinagtigt få penge i betragtning af, hvor stort problemet rent faktisk er.

Vi er heller ikke voldsomt imponerede over de bemærkninger, der er om metadonen. Metadonen er vel i dag en form for statsnarko, der udleveres i håbet om at holde narkomanerne borte fra gaden. Men det viser sig jo også, at denne politik har slået fejl: Mange narkomaner supplerer metadonen med andre former for narkotika for at få det sus, de føler behov for.

Endelig er der så kontrolindsatsen. Og dér må vi nok også sige, at i betragtning af, hvor mange andre lande der uden held har forsøgt sig med kontrol, tror vi ikke på, at ressourcerne her i landet rækker til det: Der er tale om så store midler fra narkotikabagmændenes side, at selv om de skal købe sig hele regeringer eller private hære, har de penge til det. Og skulle vi endelig være i stand til at fjerne fragmenter af narkotika fra markedet, ville markedsøkonomien for alvor virke, idet udbud og efterspørgsel bevirker, at prisen bare stiger, og at de danske narkomaner skal ud at stjæle endnu mere for at få dækket deres daglige behov.

Derfor skal den behandlingsindsats, der skal tages i anvendelse i Danmark, være så målrettet, at vi får narkomanerne væk, så de ikke længere efterspørger narkotika. Det skal stadig væk være kriminelt at forsøge at sælge narkotika, men vi skal have forbruget standset ved at fjerne narkomanerne, og det har vi i vores fire beslutningsforslag en række gode alternativer til.

Sluttelig vil jeg sige, at det selvfølgelig glæder os, at man har medtaget forslaget om at nedsætte et koordinerende udvalg, idet det var et af vores forslag; vi synes som sagt bare, at de midler, der er afsat til det, er for få. Og det kan godt betale sig, for de samfundsøkonomiske konsekvenser, som det har, at der er disse narkomaner, er jo alt, alt for store, og det er lige